

ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА

Превод от английски: Емилия Николова, —

chitanka.info

Имало едно време едно момиченце, което наричали Червената шапчица, защото било много малко и винаги ходело с една червена шапка на главата, която баба ѝ била направила за нея.

Един ден майка ѝ, която биела масло и печала сладкиши, ѝ казала:

— Скъпа моя, сложи си червената шапчица и занеси тези сладкиши и това гърненце с масло на баба ти и я виж как е, защото чувам, че не била добре.

Червената шапчица много обичала баба си, която ѝ правела толкова хубави неща, затова си сложила шапката весело и тръгнала. Но баба ѝ живеела доста далеч, и за да стигне до къщичката ѝ, Червената шапчица трябвало да мине през голяма самотна гора. За щастие в гората работели дървари, така че малката Червена шапчица не се изплашила особено, когато видяла насреща си един едър вълк, защото знаела, че вълците са страхливци.

Няма съмнение, че ако не били дърварите, вълкът непременно щял да изяде Червената шапчица, но сега само се спрял и учтиво запитал накъде е тръгнала.

— Отивам на гости при баба, да ѝ занеса сладкиш и гърненце с масло и да разбера как е — отвърнала Червената шапчица.

— Далече ли живее баба ти? — запитал вълкът лукаво.

— Не чак толкова, ако вървиш по прекия път — отвърнала Червената шапчица. — Трябва само да минеш покрай мелницата и първата къщичка вдясно е на баба. Но аз вървя по горската пътека, защото има много плодове, цветя и пеперуди.

— Всичко хубаво — отвърнал вълкът вежливо. — Предай моите почитания на баба си и ѝ кажи, че се надявам скоро да се оправи.

И с тези думи той заприпкал. Но вместо да си върви по своята работа, той заобиколил, поел по прекия път към къщичката на бабата и почукал на вратата.

Чук! Чук! Чук!

— Кой е? — попитала старата жена, която лежала в леглото.

— Малката Червена шапчица — извикал вълкът с преправен глас. — Дойдох да донеса на милата ми баба гърненце с масло и сладкиш от мама и да разбера как си.

— Дръпни топката и резето ще се вдигне — казала зарадвана старата жена.

И така вълкът дръпнал топката, резето се вдигнало и о, Боже, след миг той вече бил излапал старата баба, защото от цяла седмица не бил хапвал.

След това затворил вратата, сложил си нощната шапчица на бабата и като легнал в леглото, се увил добре със завивките.

Минало известно време, ето я и Червената шапчица. Тя се забавлявала, като спирала да къса плодове, тичала след пеперудите и брала цветя.

Почукала на вратата. Чук! Чук! Чук!

— Кой е? — извикал вълкът, като преправил гласа си така, че да звучи колкото се може по-нежно.

Чула Червената шапчица, че гласът бил дрезгав, но си помислила, че баба ѝ е настинала, затова казала:

— Червената шапчица с гърне масло и сладкиш, направен от мама. Идвам да разбера как си.

— Дръпни топката и резето ще се повдигне.

Дръпнала Червената шапчица топката, резето се вдигнало и там, помислила си тя, била баба ѝ в леглото. Къщичката била толкова тъмна, че не се виждало добре. Освен това лукавият вълк отначало обърнал лице към стената. Преправил гласа си колкото могъл и рекъл тихо:

— Ела и ме целуни, скъпо дете.

Тогава Червената шапчица свалила палтото си и отишла при леглото.

— О, бабо, бабо — казала тя, — какви големи ръце имаш!

— За да те прегръщам по-добре — казал той.

— О, бабо, бабо, какви големи крака имаш!

— За да тичам по-добре, скъпо дете.

— О, бабо, бабо, какви големи уши имаш!

— За да чувам по-добре, дете мое.

— О, какви големи очи имаш, бабо!

— За да те виждам по-добре, мило дете.

— О, бабо, бабо, какви големи зъби имаш!

— За да те изям с тях по-лесно, дете мое — отвърнал злият вълк и излапал малката Червена шапчица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.